

Giới thiệu Mưa Bão

Truyện Mưa Bão của tác giả Tiểu Luân Luân là câu chuyện ngôn tình hiện đại mang đến cái nhìn mới mẻ cho người đọc.

Câu chuyện được tác giả viết theo lối kể chuyện nhẹ nhàng, tình tiết truyện đơn giản nhưng lại đi sâu vào lòng người đọc. Mời các bạn thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Thưa ngài, tài liệu đánh giá sản phẩm lần này đây ạ!”

“Được rồi. Cô để đó đi.” Anh gõ bàn phím liên tục, đưa tay nhấp một ngụm cà phê và hiển nhiên, anh vẫn rất chăm chú làm việc.

“Nhưng thưa ngài...” cô thư kí ảm ức lên tiếng. Hôm nay cô ta đã mặc một cái áo sơ mi trắng bằng vải voan cực mỏng che lấp bra màu trắng áo dịu bên trong. Cô ta không bộc lộ sự quyến rũ một cách quá lộ liễu như mấy bà cô trong công ty mà sexy theo hướng đoan trang. Sơ mi kín cổ nhưng bó sát, hoàn toàn có thể thấy được cảnh xuân sơn chực ẩn hiện bên trong. Thêm một tí hương nước hoa dịu nhẹ của Channel no 5, làm gì có một thằng đàn ông nào có thể bỏ qua miếng thịt béo bở này được. Cô hoàn toàn tự tin với vóc dáng đọ được với siêu mẫu, của cô là 36E cơ đấy, vòng eo nhỏ nhắn 60 cen được cô ăn uống theo chế độ ăn kiêng khắc nghiệt. Uống công hôm nay cô ta chuẩn bị kỹ càng như vậy, thế quái nào tổng giám đốc không nhìn cô ta chứ. Mới hít thở mùi hương nam tính của ngài ấy mới 5 giây mà xuân tình trong cô đã nhộn nhạo hẳn lên. Nghĩ rồi cô ta lại ưỡn ngực, vênh mông, đủ tiêu chuẩn “ngực tấn công, mông phòng thủ”.

Anh hơi bức mình vì có người làm phiền, công ty từ khi nào lại tuyển một người không biết điều như vậy. Ngừng gõ bàn phím, anh lạng lẽ ngược nhìn cô ta.

Cô hít thở thật mạnh, nhịp tim hồi hộp. Không phải tổng giám đốc đã chú ý đến cô rồi chứ?

“Thư kí Vân, chưa đi sao?” anh lạnh giọng.

“Tôi... Tôi...” sao mọi thứ lại đi chệch hướng thế này. Không phải theo kịch bản là tổng giám đốc nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy dục vọng rồi bảo cô đi đặt phòng sao? Nếu không ít nhất hẳn là làm tại chỗ chứ? Nhưng tại sao, ánh mắt kia lại đáng sợ đến vậy...

Cô khó khăn đáp trả ánh mắt của anh, rồi cúi xuống, hai bàn tay vịn vịn như hình ảnh thiếu nữ bị ỷ khuất.

“Hừ.... Còn có việc?” Anh nhướn mày, nhìn cô ta rồi bật cười khinh bỉ. Anh đứng dậy làm cô ta hết hồn. Thản nhiên đến gần, vuốt vài lọn tóc rơi trên áo cô ta, hơi thở như vô tình lướt qua tai. Trái tim cô ta vang lên từng nhịp.

“Hẳn là cô nên học lại một khóa quyến rũ đàn ông.” anh vuốt đôi tai nhỏ bé của cô “tôi không thích lấy giờ tư làm việc riêng” cô nhẹ run rẩy, tay anh không an phận khẽ chạm nhẹ vào bộ ngực vĩ đại của cô ta “Một người thông minh nên biết chọn thời điểm để tấn công.” Anh kết thúc bằng việc búng thật mạnh nơi non mềm đấy. Xoay người, tiếp tục làm việc.

“Nếu không còn gì thì ra ngoài cho tôi.” Anh hạ lệnh, tiếng gõ lách cách từ bàn phím phát ra đều đều.

Cô ta vẫn run rẩy sau màn vừa rồi. Thần thờ nhìn anh, hai chân dang dúi bước từng bước đi ra ngoài.

Anh liếc mắt nhìn theo. Nụ cười quý quýt nở trên môi.

“Muốn quyến rũ tôi? Xem ra còn quá non nớt.”

Sau khi bước ra khỏi căn phòng đó, cô chảy mồ hôi. Ngược lại nhìn gương mặt anh tuần sau tấm kính đó, cô nhớ lại khoảnh khắc anh lại gần cô, thật áp lực khiến cô run người. Cô cố nhớ lại lời anh nói, lại đỏ mặt thẹn thùng. Phải chăng là ngài ấy hẹn cô sau giờ làm việc ư? Cô vui sướng, tâm trạng dần bình tĩnh lại, lấy lại nét phong vân tự tin. Cô đứng thẳng người lấy điện thoại bấm liên tục, lướt liên tục cho đến khi tìm được kết quả như ý muốn, cô mỉm cười quyến rũ.

“Rầm...” cô nhìn lên, hoá ra là trưởng phòng bộ phận nhân sự va phải cửa. Ánh mắt ông ta nhìn cô thật là.... Lại còn cười dâm ô với cô nữa à? Chỉ là rom rác mà thôi!

Cô bước đến gần ông ta. “Chào trưởng phòng Dương!” Tự tin, tà mị như cô chưa thấy sự việc vừa rồi.

Trưởng phòng Dương bối rối nhìn cô, ánh mắt hau háu lại nhìn vào nơi mà ai cũng biết là gì đó “Chào thư kí Vân.... Cô đang rảnh à? Tôi...”

”Tổng giám đốc bảo tôi cần trau dồi thêm kiến thức!” cô nhẹ giọng ngắt lời ông ta. Lại mỉm cười “Nên tôi cần đi học tập. Không dám quấy rầy trường phòng Dương rồi. Tôi đi đây!”

Nói rồi cô bước đi, hất mái tóc dài bồng bềnh. Mùi hương thoang thoảng chậm rãi toả ra, vài sợi tóc như cổ tình vờn qua khuôn mặt ông ta. Trường phòng Dương ngẩn ngơ rồi hít lấy mùi hương tuyệt vời đó. Chết tiệt, ông ta lại phản ứng! Nhìn theo bóng hình uyển chuyển kia, ông ta rửa thầm.

Hành động đó sao lọt khỏi mắt của cô ta, sự hấp dẫn của mình ai có thể chối từ. Cô ta bóp chặt lấy điện thoại rồi đi. Ngón tay bấm vào nút nguồn, màn hình sáng lên, dòng chữ được in đậm và gạch chân: “Bí quyết quyến rũ đàn ông nơi công sở.”

Giày cao gót va chạm với nền nhà tiếng kêu rất chói tai vang tầng 25 vắng người. Dừng chân trước thang máy, cô ta bước vào, bấm số 15. Cửa thang máy đóng lại. “Dinh dong”. Âm thanh vang lên như báo hiệu trước một âm mưu quỷ kế ngập tràn tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Cộc... Cộc... Cộc...”

Anh nhủ mày. Ai lại đến đây giờ này?

”Cộc. Cộc. Cộc.” tiết tấu vang nhanh hơi hồi nẩy chứng tỏ được sự nóng nảy của người gõ cửa.

Lại một hồi im ắng. Anh lại tiếp tục làm việc.

”Cạch.” Cửa mở ra, có tiếng bước chân đi vào. Người đó khó chịu với thái độ dửng dưng của anh, đến thẳng bàn làm việc, vờn tay gõ nhịp chậm rãi trên bàn.

Miễn theo bàn tay trắng nõn nà được chăm chút kỹ lưỡng làm nổi bật 5 ngón tay đỏ chót, cánh tay mảnh khảnh không chút tì vết khiến người ta liên tưởng được làn da mịn màng. Anh ngược lên, đập vào mặt là gương mặt thanh tú, tuy nhiên môi trề ra, tay chống nạnh thể hiện sự bất mãn khá rõ ràng.

Anh phì cười ra tiếng, đáp lại anh là đôi mắt trừng to hết cỡ như muốn nói “đây là em đang tức giận, chứ không phải làm trò hề cho anh xem”.

Anh vẫn ung dung nhìn cô mang ý cười, còn cô gái thì căng mắt ếch nhìn lại. 15 giây sau....

”A..... TỨC CHẾT TÔI!!!!”Tôi đây rõ ràng lịch sự gõ cửa phòng đang hoàng mà anh thậm chí câu “mời vào” còn không thèm nói. Hừ! Hoá ra tổng giám đốc Nguyễn thị đến cả phép lịch sự cơ bản còn không biết....” chữ “biết” được cô đả ra theo cái mồm chu chu càng khiến anh nhin cười không được.

”hahahahahahah... Buồn cười chết anh!!!!” anh khoa trương cười ngặt nghẽo ra tiếng, tay còn ôm bụng... Còn đầu hình tượng sếp tổng lạnh lùng lúc sáng chứ.

Cô mặt mày xám đen lại, cơ miệng co quắp. Tay còn khẽ giật giật “Còn cười nữa em cần chết anh!”

Anh nhanh chóng lấy lại phong độ, tay còn khẽ giữ áo, háng giọng “Em đến văn phòng anh làm gì?”

”Xùy... Lâu lâu đến chơi không được sao?” cô quay lưng ngồi ghế, nhẹ nhàng bắt chéo chân, tay cầm lấy cây giữa móng đưa qua đưa lại. Một phong thái rất hồ ly tinh, rất đậm chất tiểu tam, tiểu nữ, tiểu n.... Đáng tiếc, cô lại là....

”Em gái đại nhân của anh, đến công ty không phá của thì anh đội ơn em đấy...” Lời cô nói, có heo mới tin. Vì sao? Vì heo không hiểu tiếng người.

Cô bỗng dưng đập bàn và lên tiếng: “Đương nhiên là đến tìm con mồi rồi.” Cô đứng dậy và đi vòng quanh căn phòng. “Lâu ngày bản cô nương chưa được ai khơi dậy sự hứng thú. Bất quá...” cô chỉ tay về một phía.

Anh hứng thú, nhủ mày “Hừ?” theo phía cô chỉ không phải là thư kí Vân đó sao?

”Thứ đó mà em cũng muốn sao, em gái?” anh giả vờ chặc lưỡi.

”haha... Chỉ là một con nhỏ không biết điều mà thôi”

Anh nhướng mày ý bảo cô nói tiếp.

”Từ lúc em bước vào đây cô ta nhìn em 7 lần, liếc nhìn đồng hồ 5 lần và nhìn anh...” cô hạ giọng và giằng từng chữ “vô số lần. Anh thấy sao?”

Anh tỏ vẻ không biết gì. “Như em nói, chỉ là một con nhò không biết điều thôi.”

”Không phải anh lại dụ dỗ con gái nhà lành đấy chứ? Hay lại thất hẹn với người ta? Cũng sắp tan sở rồi..” cô nheo mắt nhìn anh chằm chằm sự uy hiếp mạnh mẽ.

Anh nhún vai.

”Anh nhường cuộc chơi này cho em đi.” ánh mắt cô lạnh lùng.

”Tùy em”

”Hừ... Cờ cô ta mà đòi leo lên giường của anh sao? Thế nhưng em đây sẽ tiếp chiêu.” cô nâng cằm anh, giọng ngả ngớn, thổi gió bên tai “Ngài tổng giám đốc Nguyễn thị, ngoài em ra, liệu còn ai biết anh bị bắt lực.... Nhì?”

Nếu ai đó nói một người đàn ông bị bắt lực, người đàn ông đó chắc chắn sẽ hoá thành cảm thú và đòi chứng minh. Khụ, đương nhiên là tùy đối tượng. Hay ít nhất cũng phải tỏ thái độ giận dữ.

”Cái đó phải tùy vào em, Phan Nguyễn Nhạc.” Anh mỉm cười nhẹ nhàng đẩy đầu cô ra “Anh cũng không ngại cả thế giới này biết đâu.” anh vỗ má cô cái bốp.

Cô giật lùi, xoa xoa hai má, trợn mắt nhìn anh. U oán. “Em nói có sai đâu?”

”Thì anh đâu nói em sai.” Anh cười cười.

Nếu không phải hai trường hợp trên, thậm chí tỏ ý vui vẻ hay dừng dừng, chắc chắn 1000% là hấn ta có vấn đề. Chúng ta hãy loại bỏ trường hợp “thẹn quá hoá giận” nhé! Vì chúng ta đã chọt trúng chỗ đau của anh ta rồi..... Hihi...

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Tổng giám đốc, đây là cà phê của ngài ạ.” thư kí Vân mỉm cười ngọt ngào. Hôm nay cô mặc áo sơ mi voan đen trễ ngực, lộ ra khe nứt nóng bỏng của đôi gò bồng đảo. Chiếc áo không ôm sát như hôm qua mà rộng thoáng ra theo kiểu crop top kết hợp với chân váy bút chì cạp cao toát ra phong thái phóng khoáng mẽ mẽ. Lúc đặt tách cà phê, cô cố tình cúi sâu xuống nhưng gương mặt lại ngược lên tạo độ cong chữ S hoàn mỹ. Cái mông vênh cao, lúc anh ngược nhìn qua chắc hẳn sẽ thấy cái đuôi hồ ly que quẩy.

Nếu như đặt cô ở tình huống hôm qua, ngay lập tức anh sẽ tổng cổ cô đi nhưng đã có lệnh của em gái đại nhân, anh làm sao để con mồi chạy đi được. Mỉm cười một cách sâu xa, anh đặt tay ngay mông cô đè xuống làm thư kí Vân mất đà ngồi nhào vào lòng anh.

”Oa...” cô tỏ ra sợ hãi tay vươn ra ôm lấy cổ anh. Nhẹ nhẹ đẩy ngực mình cọ sát với lồng ngực anh. Đúng như cô nghĩ, không tên đàn ông nào thoát khỏi ma trảo của cô.

”Tổng giám đốc, ngài...” cô nũng nịu “tính tại đây sao?” cô khẽ đỏ mặt

Anh nhướn mày nhìn cô “Em nghĩ sao?” anh cắn nhẹ lên vành tai đỏ ửng của cô. Lúc này trông cũng dễ thương thật.

Cô cắn môi “Em... Lúc này đã đóng cửa rồi ạ.” cô lí nhí trong miệng.

”Vậy sao?” Tay anh không an phận vuốt sống lưng cô khiến cô rùng mình.

”Vâng... Tổng giám đốc...em... Em...”

Anh nghi hoặc nhìn cô gái đang trong lòng mình. Cảm thấy thật nực cười, hồ ly chuyên quyến rũ người khác lại tỏ vẻ mình là trung trinh liệt nữ. Anh khinh bỉ nhưng rất nhanh trong đáy mắt lại xuất hiện ý cười.

”Em vẫn còn là xử nữ...”

Oanh. Trong đầu anh đình công vài giây. Tay anh lại mon trớn gò má của cô. Càng tốt, em gái đại nhân nhất định sẽ thích mặt hàng này.

Cô mỉm cười quyến rũ, đôi tay xuyên qua lớp áo vuốt lồng ngực săn chắc của anh.

”Vi anh nên tới qua em đã tham gia lớp học cấp tốc đấy ạ.”

Anh chặn tay cô lại khiến cô bức mình nhưng sau đó lại nhanh chóng mỉm cười, tay vẫn vờ tà áo ngắn cũn cỡ của mình, tháo từng cúc áo.

”Lớp huấn luyện khiến đàn ông sung sướng.”

Anh tràn đầy ý cười nhìn cô sùng nịch, tay nhẹ nâng cằm cô. “Không phải là lớp dạy đàn bà cách sung sướng sao?”

Cô hơi ngạc nhiên rồi nhún chân mày. Sao anh lại hỏi vậy?

Tay anh xoa xoa trán cô khiến cô thả lỏng. “Phụ nữ nhún mày sẽ xuất hiện nếp nhăn.”

Cô vui vẻ, hoàn toàn bỏ qua câu nói vừa rồi của anh. Anh nói vậy chứng tỏ anh quan tâm cô phải không. Nếu cô đem câu này hỏi anh, anh sẽ cười và bảo: “Con mồi của em gái đại nhân nhờ chiếu cố ắt hẳn anh sẽ quan tâm từng li từng tí.”

Cô đưa tay ra sau lưng tháo khuy bra, đôi gò bồng đảo không còn vờn bận nhảy tung một cái, nảy lên nảy xuống. Cô cảm tay anh đặt lên một bên, chậm rãi xoa nắn.

”Anh biết không? Em đã được học một điều. Đàn ông không chủ động, phụ nữ một sẽ thẹn thùng, hai là hoá thành cảm thú. Theo anh thấy, em thuộc về loại hai.” cô cảm tay anh tự biên tự diễn, đôi mắt nhắm nghiền đầy hưởng thụ.

Anh thấy cô vậy thì bật cười, cái hành động tự sướng thế này đã làm cô thoải mái sao. Đúng là trẻ con chưa hiểu mùi đời, vậy mà đòi quyến rũ câu rùa vàng? Nực cười. Em gái đại nhân chắc sẽ tốn khá nhiều thời gian để dạy dỗ đây.

Anh đột nhiên bóp mạnh khiến cô bật mình, đau chảy nước mắt. Cúp D của cô đâu phải là bánh bao anh tùy tiện muốn bóp nát là nát. Của cô là hàng thật giá miễn phí chứ đâu phải cái tở, cái chén đủ kích cỡ cho đàn ông tập cơ tay đâu chứ.

”Anh...” cô lên án.

”Hình như anh đã từng nói với em, anh không thích lấy giờ tư làm việc riêng. Tự giải quyết cho tốt đi.” Nói rồi anh lạnh lùng bước vào phòng nghỉ, cởi quần áo bước vào phòng tắm. Thật dơ bẩn!

Nghe tiếng nước chảy, cô cười thầm anh thật cứng nhắc, đuổi cô đi để giờ tắm nước lạnh. Nhìn lại mình cũng không khá bao nhiêu. Ướt hết cả rồi! Cô chạy vật đứng dậy, mặc lại quần áo, hai chân cọ xát lẫn nhau mong hạ được lửa. Cô nghe nói đàn ông buổi sáng là con cọp mà sao sếp tổng của cô có thể kiềm nén được chứ. Nén quá mà hông là cô bắt đền đó. Tính phúc sau của cô phụ thuộc vào nó mà!

Anh khoan thai bước ra, thật sạch sẽ, mặt viết rõ “tôi đây rất sáng khoái”. Người mắc bệnh sạch sẽ như anh, trong phòng nghỉ dĩ nhiên cũng dự trữ hai ba bộ quần áo để thay rồi. Giặt mình khi thấy thư kí Vân áo quần chỉnh tề mà vẫn chưa đi, đôi mắt chưa thoải mái được dục vọng nhìn anh háu đói khiến anh hơi sợ đấy. Dù gì cùng là “xử” với nhau mà sao anh hiền khô còn cô ta đáng sợ thế!

(tác giả: ý anh là xử nam, xử nữ. Anh này còn là trai tân. Lí do ra sao thì chị em chúng mình đều hiểu mà.)

Cô nhìn anh như muốn bỏ nhào vào. Không lẽ anh phải lấy tay che ngực rồi yếu ớt rên: “Nữ nhân thỉnh tự trọng” hay sao? Anh lắc đầu đi đến ghế nhìn nó ghét bỏ. Tí nữa tao tiền mày đi luôn. Anh quay sang ngồi dựa trên ghế salon phát phát tay. “Cô cũng đi luôn được rồi đó!”

Cô lẳng lặng đứng đó nhìn anh tỏ vẻ bất mãn. “Vậy em đi nha.” giọng eo éo làm anh phát ngán.

Lúc đi thỉnh thoảng còn quay mặt lại nháy mắt với anh, liếm môi một cách tà mị. Hành động khiến anh nổi da gà. Cô còn dây dưa đứng trước cửa, tay chạm tay nắm mà mặt vẫn âm u nhìn anh. “Em đi thật đó!” cô ta còn giậm chân nữa chứ.

Anh ớn lạnh. Không lẽ ôn thần này còn muốn anh đá đít rồi mới chịu đi hay sao. Anh miễn cưỡng gạt đầu làm cô tưởng anh luyến tiếc cô, điều đó khiến cô miễn cưỡng kéo cửa bước ra.

Xuỵ... Anh lấy tay phẩy ruồi. Mẹ kiếp, nữ nhân chưa thoải mái dục vọng thật đáng sợ!

Anh xoay xoay bàn tay rồi cầm điện thoại bấm số.

”Em gái, em mau tiễn Phật đi giùm anh với.”

“...”

”Anh cam đoan. Ok. Rồi Đêm tiệc chúc mừng anh sẽ đem cô ta gói nơ cho em mà. Anh biết rồi. Thương em.”

Rồi anh lại tiếp tục ôm cái điện thoại.

”Công ty tổng vệ sinh? Đến văn phòng Nguyễn thị dọn dẹp. Dĩ nhiên. Liên lạc với bên nội thất thay đổi đồ đạc bên trong luôn cho tôi. Hình dáng như cũ. Tôi sẽ thanh toán sau.”

Haiz, làm sếp tổng như anh thật khổ. Ngày nào cũng trăm công nghìn việc khiến anh đau đầu. Hôm nay đã tổng vệ sinh phòng ốc, thôi thì về nhà đánh một giấc. Đối phó với yêu tinh, thật làm tốn hao tinh thần. Anh thần thờ vào thang máy rồi lao thẳng xuống tầng hầm đập xe hết cỡ để bay về. Tất nhiên, trong mắt người nào đó là hình ảnh ông chủ hào hoa dục vọng chưa được thỏa mãn khiến tinh thần sa sút không có hứng làm việc mà.

Em gái à, mau tiến con hồ ly thành tinh này cho anh hhhhhhhhhhh!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Tổng giám đốc, đây là văn kiện của ngài.”

“Được rồi, cô để đó đi.”

Thời gian lặng lẽ trôi. Anh đang đắm say vào công việc thì có một cái bóng đen lặng lẽ đứng bên cạnh cọ sát khiến anh ghê tởm.

“Cô là chó sao?” anh muốn hét lên nhưng vì đại sự. Anh nhịn.

“Cô sao lại chưa đi?” giọng anh tỏ vẻ khó chịu.

Cô lại vui vẻ ra mặt. Có phải anh đang trách cô vì không thỏa mãn được anh? Đây có phải là anh đang dằn thính cô hay không? Cái này là giận yêu đây mà.

“Anh....” cô kéo dài khiến anh rung mình “hôm qua ấy, em về phải tự làm. Em luôn nghĩ đến anh. Hôm nay chúng ta tiếp tục nhé!” cô lấy tay cởi cúc áo. Ánh mắt phóng điện rà soát anh từ trên xuống dưới cho anh cảm giác mình như trần trụi dưới ánh nhìn của cô. Nó khiến anh mất tự nhiên.

“Đù.” Anh háng giọng. Kéo hộc bàn từ trong đó lấy ra tấm thiệp vàng đưa cho cô. “Cô chuẩn bị cho kỹ càng đó Vân Tường Vi. Tối nay 6h tôi qua đón cô.”

Cô háo hứng như đứa trẻ nhận được quà. “Anh...” không phải muốn công khai thân phận của cô chứ?

“Tối nay làm tốt sẽ có thưởng.” haiz, trời lại yên bình. Biết vậy sớm ném cục xương này cho cô ta gặm. Vậy có phải bớt ăng hay không?

“Em nhất định” cô đứng nghiêm chỉnh nói. “Vây phần thưởng do em chọn nhé?” cô lại lẳng lơ nói.

“uhm...uhm...” anh ừ cho qua chuyện. Quan trọng, người phát thưởng là ai kia.

Mắt sáng rực rỡ. Cô nhún nhảy lắc mông đi.

_____dải phân cách_____

Vân Tường Vi thấp thòm đứng trước cửa nhà đợi. Chờ một lúc lâu lại không thấy ai đến. Cô giận. Người ta là “giận quá mất khôn” nhưng yên tâm, cô có tố chất của hồ ly, “cái khó ló cái khôn”. Cô phát hiện ra một điều là chưa nói địa chỉ cho sếp rồi.

“A lô. Em đang ở chung cư Tư Thiện. Khu nhà A sao. Anh đến chưa?”

“....” anh cúp máy. Sau này phải đổi số, đổi số. Đúng là âm hồn bất tán mà.

Từ đằng sau, một cánh tay thon dài tóm lấy tay anh. “Anh trai thân yêu, từ khi nào anh trở nên rụt rè như nàng dâu nhỏ vậy hở?”

“Chỉ trách bản tăng tu chưa chín, không thu phục được con yêu hồ này. Bản tăng đương nhờ thí chủ trừ yêu dẹp loạn giúp. Thiện tai!” anh nói rồi chấp tay lại như hoà thượng khiến Phan Nguyễn Nhạc phì cười.

“ừm...ừm...ừm...” Miệng ngâm nga giai điệu không tên, tay gõ nhịp nhịp, đây là thói quen của cô mỗi khi thấy hào hứng. Phụng tay cái chóc, cô cười nhếch mép báo hiệu cô cảm giác hưng phấn, cực kì phấn khích.

“Quan trọng là anh phải giúp em giăng thiên la địa võng cho con yêu hồ này thôi.” Cô liếm môi chếp miệng, mang đậm sát khí của kẻ đi săn.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Đón Vân Tường Vi là một hồi phong ba bão bùng. Cô nàng luron lẹo, bám dính lấy anh. Tránh không được, thoát không xong. Một bên thư kí Vân của anh cứ ôm cánh tay cọ cọ mãi vào bộ ngực vĩ đại của cô nàng. Cầm tay đưa thẳng bên trong bra của cô nhào nặn. Anh không phải thợ làm bánh đâu chứ. Một bên em gái đại nhân ghi chặt tay anh không cho cô thư kí kia lộng hành. Anh như đang đứng giữa chiến tuyến mà hai bên là bom mìn bão đạn.

Ánh mắt 2 người gặp nhau và âm một phát nổ tung anh ở giữa. Anh nghiêng răng, trừng mắt với Phan Nguyễn Nhạc : “Khi nào em mới ra tay?”

Nhạc Nhạc cũng không vừa “lát nữa vào tiệc”.

Ghế ngồi vốn rộng rãi, bốn người ngồi ghế còn dư mà không hiểu sao anh thấy ngột ngạt. Hai đầu mút như càng siết chặt lại gần anh.

”Két...” xe dừng lại. Anh thầm cảm ơn trời đất đã nghe lời khẩn của anh. Vợ vả nhảy xuống xe. Chính xác là anh đã phóng như bay ra khỏi xe và hít lấy hít để không khí bên ngoài.

Một bàn tay từ trong xe chậm rãi vươn ra, anh tỏ ra phong độ bắt lấy tay cô đỡ xuống xe. Không kịp ngoi nghỉ anh lại lập lại động tác đó lần nữa vì còn một con yêu hồ trong xe. Số anh thật khổ!

Ánh đèn flash chớp nhoáng bên ngoài. Hai cô gái mỹ mạo thanh tú cùng người đàn ông anh dừng phi phạm bước vào thăm dò một cách khoa trương. Nam cần rằng thăm mợ ở giữa là mình, nữ tiếc hận vì không có cơ hội chen một bên. Ba người tiến đến hội trường lướt qua bao con mắt của người ái mộ.

Ai ghen tị thì thế thân cho anh này. Trời mới biết hai cánh tay anh mỗi như vì nhiều đợt xung kích ngầm giữa ai bên nội-ngoại bất đồng.

_____ dài phân cách _____

Khó khăn lắm mới thoát được Vân Tường Vi vì chủ bữa tiệc mời cô ta nhảy điệu valse đầu tiên. Anh cầm ly nước trái cây mùi nho nhâm nhi từng giọt. Lí do anh không uống đồ có cồn vì sợ say rượu thất thân cho con hồ li đó thì chết.

”Anh trai, bước đầu tiên thành công.”

Cô gái mặc chiếc đầm đỏ xê ta quyến rũ cầm ly nước nho của anh thưởng thức. Nhấp một ngụm, cô nhăn mày. “Anh càng ngày sa sút đấy, Nguyễn công tử ạ. Mắt mặt bản cô nương quá!”

”Ai nhờ bên cạnh anh có con mẹ cọp cái chứ.” Anh tặc lưỡi, thờ dài.

”Yên tâm, em sẽ giúp anh thoát khỏi con yêu hồ đó. Bác gái cũng thật là, sao lại chọn thể loại khiến anh bất lực nhỉ?” cô cười như không cười đảo mắt nhìn anh.

”Lúc đầu tưởng thô trắng lúc sau hoá thành con hồ li tinh. Chả trách được mẹ anh.” anh lắc đầu rồi nhấp ngụm nước nho ngon lành.

”Đương gia cốt yếu không phải dạng vừa. Vì cái gì Dương nhị công tử lại làm trưởng phòng nhân sự bên anh nữa?”

”Nghe nói là muốn học hỏi. Chuyện này còn nhiều uẩn khuất lắm!”

”shit. Học cái rắm. Theo em thấy thì qua của gái thì đúng hơn. 35 tuổi đầu còn chưa có bạn gái, vợ đại cái móng heo, được bản cô nương dâng cho nữ hầu hạ. Ha, xem ra phải đòi cái giá thật lớn.” cô cười khinh khinh nhìn ánh mắt say mê của Dương nhị công tử với Vân Tường Vi - Dương Tư Thiện.

”Em cũng thật là... Hắn ta nhìn sao mà lọt vào tầm ngắm của thư kí Vân?” anh cười xoa xoa đầu nhỏ của cô.

Cô gạt tay ra, liếc anh: “Anh lo lắng?”

”oh no... Hận dâng hai tay còn không kịp” anh hí hóp mắt nhìn một màn trước mắt.

Vân Tường Vi vì bị Dương tam công tử vô tình chạm phải chân té ngã nhào xuống đất. Cô xấu hổ đưa mắt tìm kiếm sếp tổng của cô. Anh đâu rồi?

Bỗng dưng Tường Vi thấy tầm nhìn bị nhoè, cô chóng mặt, vất vả đứng lên. Nghe tiếng Dương tam công tử phân phó “Đưa Vân tiểu thư vào phòng nghỉ.”

Cô vốn định xua tay không cần đột nhiên lại bị choáng, cô đành chấp nhận yêu cầu của người khác. Mắt bị nhoè cô không thấy rõ hướng đi nhưng người hầu lại diu cô vào một căn phòng rộng lớn. Đây chẳng phải là phòng thông tổng của khách sạn SM sao? Cô nằm ngả người lên giường.

”cạch.” tiếng cửa mở ra, một người đàn ông bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vân Tường Vi cô mở mắt nhìn xem là ai. Bỗng dưng cô thấy người mình mát lạnh. Người hầu từ lúc nào đã cởi sạch đồ cô ra. Tuy cô rất thích cởi nhưng là phải cởi trước mặt sếp tổng cơ. Cô muốn dấy dựa nhưng có gì đó trong cô khiến cô không thể hoạt động như ý muốn.

Cô thấy có người đỡ cô lên đưa vào bồn tắm. Cô cảm thấy toàn thân trên dưới mình bị chạm vào. Mùi xà bông sộc vào mũi. Xả nước và cô bị tắm rửa sạch sẽ. Cô thấy có người sẫm soi nhìn người mình. Cô vô lực, tay hai bên khoác vai hai người hầu. Tay chân cô mềm nhũn.

”Cạo đi.” Tiếng người đàn ông nhàn nhạt ra lệnh.

Cạo cái gì? Cô bỗng cảm thấy hạ thân mát lạnh. Cố ghé mắt xuống, cô thấy người hầu đang chân cô ra, bôi kem vào và dùng dao cạo. Cái gì? Họ dám cạo lông ở tiểu huyết cô ư? Cô muốn dấy lên nhưng vô dụng. Hạ thân bị xối nước. Cô thấy người đàn ông ngồi xuống và đưa tay tách hai miếng thịt nom mềm.

”Sạch sẽ. Hồng hào. Hàng tốt.” Hắn ta đánh giá. Cô rùng mình. Chuyện gì đang xảy ra?

Cô lại được người hầu đặt nằm xuống giường. Họ lấy khăn lông lau sạch sẽ cho cô, không chừa vị trí nào.

”cạch” “cạch” hai cánh tay cô bị còng chặt lên phía đầu giường. Cô phát hoảng. Gì đây?

Cô mê man tựa như con búp bê, người ta đặt đầu nằm đấy. Cô bị tách hai chân ra. Có người đút ngón tay vào tiểu huyết cô. Cô rùng mình thật sự. Cảm giác xa lạ lan toả tứ chi cô. Cô muốn được lấp đầy.

Tiểu huyết đón lấy ngón tay thon dài của người đàn ông. Nhịp nhàng ra vào, ngón tay cong cong móc nhẹ. Anh cảm thấy thân mình cô gái run nhẹ. Ngoan cố thật! Trúng thuốc mê còn có thể phản ứng lại. Rõ là dâm nữ. Anh ra vào càng nhanh và bỗng dưng một dòng nước chảy ra ào ào từ miệng tiểu huyết. Cô gái lúc đầu căng cứng giờ thả lỏng về thoải mái.

Xử nữ. Nước nhiều. Đúng thật hàng tốt. Anh đưa mắt nhìn tiểu huyết không còn cọng lông, thịt hồng hào, nước khề chảy ta ở giữa, căng đầy tựa như món ăn phơi bày chờ người ta ăn.

”Thông báo cho anh hai. Bảo hàng về.” anh xoay người rửa sạch tay, lấy khăn lau ngón tay như chán ghét nó rồi vứt ở thùng rác bên cạnh, tiêu soái bước ra căn phòng.

Ngay tại góc khuất bên ngoài căn phòng đó. Có hai người đang khoanh tay đứng nhìn.

”Xem ra có nhiều đã tay trước, anh trai à.” cô gái nói đầy vẻ tiếc hận.

”Ha. Vẫn đỡ cho chúng ta xuất nhân lực. Khôi mang tiếng ác.” chàng trai nhíp mắt nhìn chằm chằm như muốn xuyên thấu cánh cửa đó.

”Giả nhân giả nghĩa.” cô gái mắng “vào tay anh em Dương gia, coi như cô ta hết đời”

”Sao?”

”Anh không biết à? Người Dương gia thích nhất là SM” cô ngừng lại “càng đau càng sáng khoái, cảnh hành hạ càng tràn đầy dục vọng, một khi lún sâu. Đừng mơ thoát.”

Anh chăm chú nhìn cô, giọng trở nên nghiêm túc “Em có vẻ biết rõ nhỉ?”

Cô “ồ” lên một cách thích thú, “Nam sùng của em là cái người vừa đi ra đó.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 7

Phan Nguyễn Nhạc tựa vào bức tường ngoài ban công hội trường. Ánh trăng rơi xuống người cô, làn gió thổi nhẹ khiến thân hình cô thêm phiêu bạt cô liêu. Bỗng một chiếc áo khoác phủ trọn lên người cô. Một người đang vòng tay rộng lớn ôm cô vào lòng từ phía sau. Không ai nói chuyện với ai.

”Thật muốn chặt đứt bàn tay anh” cô lên tiếng đánh vỡ bầu không khí im lặng.

”Muốn móc mắt anh ra.”

”Muốn lột da anh.”

Người đàn ông đó mím môi.

Lại im lặng. Cô nhìn khung cảnh tối om phía trước.

”Em chán ghét anh.”

”Không được, Nhạc Nhạc. Đời này kiếp này, Dương Thiên Hạo là của Phan Nguyễn Nhạc rồi.” giọng nói kiên quyết khàn khàn của anh vang khắp không gian rồi động lại nơi tim cô gái chậm rãi đập.

Vòng ôm siết chặt, như muốn khảm cô gái phía trước vào trong lòng.

Cô gái ấy anh ôm thật chặt, nhưng dường như anh không thể nắm bắt được linh hồn cô. Ngọn gió thổi qua làm lay động tà váy xẻ dài, thân hình cô muốn cuốn theo chiều gió ấy. Anh lo lắng, anh thật sự hoảng sợ nếu một ngày nào đó anh mất cô. Gió cứ mãi thoảng qua....

Cô mấp má môi, cười tự giễu. Cô làm sao xứng đáng với anh đây. Nếu bên nhau là tội lỗi, vậy thì mình cô xuống địa ngục thôi, thà cứ buông tay nhau....

_____ đường phân giác _____

Đối lập với khung cảnh lãng mạn bên ngoài là hình ảnh kích thích bên trong căn phòng lúc này.

Một viên thuốc được đút vào tiểu huyết cô gái. Ngón tay nương theo, khuấy nhẹ, viên thuốc hoà tan, thấm vào vách thịt.

”Roi.” tiếng một người đàn ông vang lên, mang theo mệnh lệnh không cho phép từ chối.

Vút mạnh một cái. “A” cô gái phía dưới kêu lên nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Rõ ràng cô gái đã mê man nhưng cơ thể vẫn phản ứng trước những tác động bên ngoài.

Lại thêm nhiều lần nữa cô gái đó vẫn như vậy. Thật ngoan cố. Người đàn ông hừ một tiếng. Thân thể cô gái ngang dọc vết roi quất tạo thành nhiều đường hồng mận.

”Lão nhị, người xem con bé này như cá chết. Ta thấy nó hấp dẫn chỗ nào?” người đàn ông giọng ồm ồm cất tiếng.

”Lão đại cứ chờ đi. Thịt ngon như vậy, không ăn thì phí. Nhìn xem tiểu huyết đang mời gọi chúng ta đấy” lão nhị lên tiếng. Đây chẳng phải là trường phòng nhân sự Dương nhị công tử hay sao. Anh mắt dâm ô, cử chỉ hèn mọn không còn thay vào đó là khí thế mang đậm chất vương tử.

Tiểu huyết dưới tác dụng của thuốc dần đỏ hơn, mở rộng hơn và dĩ nhiên nhiều nước hơn. Thế nhưng con bé vẫn chưa tỉnh dậy.

”Lão nhị, chơi chán quá. Tiếng la hét van xin tha không có khiến ta bức mình đấy.”

Một ca nước dội thẳng vào mặt Vân Tường Vi khiến cô bừng tỉnh. Sự đau nhức khắp cơ thể khiến cô cau mày. “A”

”Lão đại, ông xem. Tỉnh nò tỉnh rồi.”

Vân Tường Vi ngơ ngác nhìn hai người đàn ông trước mặt. Hai người đàn ông cao to, lực lưỡng tuy hơi lớn tuổi nhưng... Ừc... Cô nuốt nước miếng. Hành động này đã đánh động đến lão đại.

”Trường...trường phòng Dương... Ngài làm gì ở đây?” cô lắp bắp run sợ.

”Nhìn không hiểu sao? Tôi đang chuẩn bị thoả mãn cô đấy.” trường phòng Dương cười tà mị nhìn cô.

Không hiểu sao lúc này cô cảm thấy ông Dương này lại mạnh mẽ đến thế. Cô...cô sùng bái. Phải chăng không khí SM khiến cô nô dịch một cách bất khả kháng. Người mà cô chán ghét mở miệng đòi làm cô cũng khiến cô như được ban ân.

Đột nhiên ha thân đau nhức khiến cô muốn đưa tay vào lấp đầy nó. Ai đó kéo khiến cô không thể vờn tay vào.

”Quý xuống.” lão đại ra lệnh.

Cô thấy cái tế bào cơ thể khiến cô làm theo lời. Giờ đây cô mới thấy trên cổ, trên cổ tay, mắt cá chân cô đều bị còng lại và nối với các dây xích do hai

người đàn ông trước mặt nắm giữ.

”Tôi muốn... Cho tôi... Tôi muốn...” cô khàn giọng van xin, hạ thân đầu nhúc nhúc kêu gào được lấp đầy.

”Tiểu Vân lại đây” lão nhị giựt mạnh sợi xích cổ cô khiến cô nhào về phía hắn. Cô run run lại gần trước con mắt dữ dằn của lão đại.

Cô run tay cời chiếc quần lót của lão nhị, vì hắn đang ngồi nên cô chỉ có thể vén xuống. Một cây nấm thân tím không lồ bật mạnh lên mắt cô. Đầu nấm rỉ vài giọt nước, thân hình bóng loáng mời gọi cô ăn. Cô nhìn nó thèm thuồng, nuốt nước bọt. Tay cô run run chạm vào, ánh mắt nhìn lão nhị một cách cầu xin “cho tôi đi...”

Nhận được sự đồng ý của lão nhị, cô vươn chiếc lưỡi liếm từng giọt nước rỉ ra rồi nuốt lấy cây nấm không lồ ấy. Cô mút ra mút vào, dù cố hết sức nhưng chỉ đến nửa thân là cùng. Đột nhiên một bàn tay đè đầu cô xuống khiến nó chọt hẳn vào cổ họng cô. Cô nôn khan nhưng lại bị tát một cái.

”Làm cho đàng hoàng. Còn không thì cắt.”

”Vâng” cô khóc không ra nước mắt. Chưa bao giờ cô thấy nhục nhã như ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Không khí trong phòng ngày một nóng lên. Tiếng hít thở đều đều đầy nặng nề của người đàn ông vang lên trầm thấp. Khói thuốc lơ lửng lan toả cả căn phòng. Mịt mù. Mập mờ. Cảnh tượng tưởng cõi thần tiên nhưng bên trong đó chính là cõi mê khiến người ta trợn mắt.

Đập vào mắt là cảnh những con người trong phòng, mỗi người một vẻ nhưng lại rất hài hoà, tạo nên tổng thể rất động lòng người. Lão nhị ngồi ngả người trên ghế sofa. Tay buông thõng xuống, mắt nhắm lại, hưởng thụ sự xoa bóp, co giãn dịu dàng đầy ướt át, tham lam hấp thụ sự ấm áp từ cơ miệng người phụ nữ trần truồng đang quỳ, ôm ấp cơ thể của hắn như trân bảo. Bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng dọc theo thân cơ thể, ngón tay thỉnh thoảng khẽ nhàn vào những đường gân nổi trên bề mặt nó. Đôi bàn tay khéo léo ấy còn cung chiêu, xoa nắn hai hòn tinh hoàn của người đàn ông. Không cần nói, hãy để bản năng dẫn lối, tiếng hít thở với sự vận động của bàn tay cùng cái miệng nhỏ nhắn, phối hợp thật sự rất nhịp nhàng, ăn ý. Điều luyện, tài tình là từ đề hình dung sự thuần phục về vấn đề phục vụ đàn ông của cô gái. Nếu nói cô là xử nữ, đây là lần đầu tiên của cô liệu mấy ai tin? Là thần phục cô là thiên tài hay khen cho tinh thần học hỏi, bản năng tình dục luôn sẵn sàng bùng nổ trong cô?

Con người luôn chán ghét sự hoàn hảo, hài hoà khi mình không là tổ chất tạo nên sự tuyệt mỹ đó. Lão đại ban đầu tỏ ra chán ghét cô gái nhỏ, lạnh lùng nằm ngả người trên ghế quý phi, hít một tràng khói thuốc, cả người toát ra phong thái bất cần. Đưa mắt nhìn một màn trước mặt lại vô cùng khó chịu.

Lão nhị nằm hưởng thụ nhưng vẫn không quên đề ý đại ca của mình. Nhìn xuống dưới thân, cô gái vẫn chăm chỉ làm việc, miệng lại rên rỉ những từ vô nghĩa, đôi mắt nhắm nghiền đầy vẻ thoải mái. Lão nhị quay sang nhìn lão đại, gạt nhẹ cái đầu. Chộp lấy tín hiệu từ em trai, lão đại đập điều thuốc, thân mình to lớn đầy miễn cưỡng bước sang. Nhìn cô gái không ngừng uốn éo, hạ thân cạ lên chân lão nhị, lão đại dùng chân đá mạnh vào bụng cô gái khiến cô vắng xa.

”AAAAA... đau quá...” nhưng vì dây xích trên người khiến cô mất đà, cái còng ở cổ, cổ tay, cổ chân căng ra khiến da thịt cô cháy bỏng.

”Phục vụ chúng tôi, thì đừng làm cái bản mặt sung sướng thế chứ... Tôi rất ghét phụ nữ...” lão nhị giật ngược tóc cô lên, cô rên một tiếng “thể loại như cô. Kỹ nữ thôi nát!”

Túm tóc cô gái lôi đi, không thương tiếc hất mạnh lên giường, lão nhị hưng phấn nhìn vẻ mặt đau đớn hiện rõ trên gương mặt thanh tú của cô.

”Lão đại, người lên đi.”

Cô gái đưa mắt, hoảng sợ nhìn hai người trước mặt. Ác ma, ác ma. Hai kẻ này căn bản là cầm thú, còn hơn cả cầm thú. Cô hận, cô hận kẻ nào đã dâng cô lên miệng hai dã thú này. Sự đau nhức dưới hạ thể lôi cô về thực tại. Không quan trọng, bây giờ cô chỉ cần biết làm cách nào để được lấp đầy. Từng tế bào trên cơ thể cô đang kêu gào được giải toả.

”Cầu xin... Xin hai người làm tôi đi...” cô gái nhỏ giọng nức nở, khuôn mặt nai tơ khiến người ta thương tiếc. Đáng buồn, nếu ở trong tình huống khác, cô gái này sẽ được “nâng như trứng, hứng như hoa” nhưng không, cô đã chọn nhầm đối tượng để làm nũng, à không phải nói là chọc giận.

”Chát” một cái tát là phần thưởng cho cô. Cô ôm mặt, không thể tin nhìn lão đại, người đã khokng ngần ngại vùng tay đánh cô. Tại sao? Trước đây cô luôn tự tin vào vẻ dụ hoặc của mình. Cô không can tâm.

”Tôi không thích biểu cảm của cô. Dưới tay của tôi, phụ nữ chỉ là búp bê tình dục. Là rên, là đau chứ đừng mang vẻ mặt chó chết đó. Rõ chưa?” lão nhị gần từng tiếng.

Sau hai lần được trải nghiệm, kẻ ngu còn rút được bài học cho riêng mình huống chi lại là con yêu hồ ngần năm này. Thế nên, cô ngoan ngoãn gật đầu. Là búp bê, là con rối để người ta chà đạp.

”Lão đại, lão tam bảo con bé còn là xử nữ.” lão nhị lên tiếng nhắc nhở. Đồi lại là cái nhũ mảy của lão đại. “Phá đi.”

Hai chữ lạnh lùng không mang thêm bất cứ biểu cảm nào đâm thẳng vào tim Vân Tường Vi. Cô cho rằng đàn ông ai cũng thích gái còn trinh. Tại sao cô lại không nắm bắt được người đàn ông này?

Cô hoảng sợ nhìn tay mình bị còng lên đầu gương, chân lại được cố định dang rộng ra hai bên. Tư thế của cô là hình chữ đại. Cô giờ không thể vung tay chân lại càng không thể ngóc đầu lên bởi đầu cô bị khóa lại. Chính vì thế xúc giác của cô được đẩy lên đến mức cao nhất. Cô hoàn toàn cảm nhận được từng cơn gió lạnh lẽo thổi lên toàn thân, cảm nhận được sự tàn ác toả ra từ hai con người này. Vì không nắm bắt được nên cô rất sợ hãi, vô tình lại khiến anh em họ Dương vui lòng.

Cô cảm nhận được bàn tay ai đó đang vạch hoa huyết của cô ra, hai cánh hoa rộng mở. Vì hồi hộp nên người cô phập phồng, hai cánh hoa như có sức sống lại nhịp nhằng co lại, vì sợ hãi xen lẫn sự chờ mong trong hư phần khiến dòng nước lại chảy ra. Dâm.mĩ.vô.cùng.

Đột nhiên cô có người lại tiếp nhận sự tấn công tà ác từ cái lưỡi điêu luyện của lão đại. Hắn ta ngang tàn cắn, mút, liếm láp cái miệng nhỏ của cô. Tuy cô lảng lơ nhưng chỗ địa phận đó chưa từng tiếp xúc với nam nhân khiến cô rùng mình. Không đợi cô hoàn hồn, một bóng đen to lớn đè nặng lên lồng ngực cô, người đàn ông chụp lấy ngực cô, vùi đầu vào bú một bên. Vòng lưỡi xoay theo chiều đồng hồ, khê cắn, lại mút khiến cô sung sướng, tay kia cũng không rảnh rỗi, xoa nắn ngực bên kia, tay lại giật mạnh nhũ hoa của cô. Kích thích từ hai nơi khiến cô như vỡ oà. Họ thô lỗ làm cô đau nhưng cô lại thích ý hòa theo. Đây là làm sao?

Lão đại chăm chú ăn miệng nhỏ của cô, đầu lưỡi mô phỏng theo động tác giao hợp mà đưa vào rút ra, cong ra xoắn lại. Ngón giữa tay phải phối hợp đưa vào, chạm phải lớp màng kia lại khê cào nhẹ. Cô gái này đã lạc vào bể tình dục không lối ra. Cô run nhẹ, căng mình, một dòng nước từ trong cơ thể chảy ra. Cô thả lỏng.

Lão đại ngước đầu lên nhìn cô. “Chưa xong”

Lão nhị vẫn thích thú với bộ phận nhô cao, non mềm kia. Tiếng chóp chép vang lên rõ rệt, ngón tay lại quậy phá cái miệng xinh, cào một lần lại một lần.

Cô còn đang chìm đắm trong lần lên đỉnh lần trước, không để ý thấy vẻ mặt tà ác của lão đại, và cũng không đoán trước được chuyện sắp xảy ra với mình.

”Á.... Đau quá, đau quá. Đi ra đi... Làm ơn đi ra đi.” một dị vật thô to vừa đi vào hoa huyết của cô. Đâm thẳng vào. Cô tưởng như thân thể mình bị xé rách, sự đau đớn truyền khắp thân thể, cô muốn dấy dựa phản kháng sự tấn công thô bạo này. Nhưng dây xích lại trói buộc hành động của cô, chỉ có tiếng kêu leng keng của kim loại phát ra. Sự phản kháng của cô là vô hiệu.

Như em bé bị đoạt mất đồ chơi, biểu hiện của cô gái dưới thân khiến lão nhị méch lòng. Hắn nhắm mắt, cắn mạnh nhũ hoa của cô, tay kia bóp mạnh ngực cô thể hiện sự bất mãn. Còn lão đại tiến về phía trước lại dùng roi quất vào mông tuyết trắng, một vài vết hằn đỏ lên vệt trước đó. Sự căng chặt của hạ bộ chịu kích thích của đòn vật lý khiến cô co rút mạnh liệt. Miệng nhỏ gắt gao hút lấy dị vật kia.

Làm sao làm sao... Cơ thể cô được lấp đầy mà trên người lão đại vẫn còn mặc quần? Thứ gì đang bên trong cơ thể cô?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Một trận roi lại được thả xuống trên thân thể non mịn của cô gái. Cô đau đớn, muốn xoay người, sự nóng rát từ vết thương do roi gây ra, sự lấp đầy dâm.mĩ.phía.dưới.hạ.thân, sự kích thích tốt độ đang diễn ra nơi bầu ngực, chịu tác động của quá nhiều xúc tác, cô mệt lử người. Điều khiến cô hoang mang là chuyện gì đang xảy ra ở thân dưới của cô?

Cái dị vật đó thô to dấn đi sâu vào bên trong cơ thể, nó dường như đã đi đến tận cùng nhưng chưa có dấu hiệu ngừng lại. Cô hét to muốn thoát ra nhưng làm sao có thể? Cô liệu có nhìn lại tình trạng của mình? Chỉ như cá nằm trên thớt chờ người ta mổ xẻ hay theo cách nói của người Dương gia, Vân Tường Vi cô là con búp bê, mặc người ta giầy xé, định đoạt. Đau đớn cùng tui nhục, khiến nước mắt cô trào dâng. Gương mặt đỏ lên vì giận dữ lại thống khổ vì thân thể khuất phục trước cái ác mang tên dục vọng.

Gương mặt vằn vẹo, cái nghiêng răng nhằm ngăn tiếng rên rỉ thoát ra làm lão đại hứng thú. Hắn ta lại gần khê vuốt ve gò má ửng hồng, hôn nhẹ lên đôi mắt cô gái, và liếm sạch nỗi uất ức của cô. Còn lão nhị vẫn chuyên tâm bú liếm đôi gò bông đào, tựa như đứa trẻ sơ sinh đòi sữa mẹ mà nút liên tục. Cô buồn cười, cô đâu phải sản phụ cơ chứ?

”Anh đi ra đi... Tôi không muốn nữa...” cô yếu ớt nói.

Cả lão đại lẫn lão nhị đều dừng động tác lại liếc ánh mắt sắc bén nhìn cô. Cô hận không thể nuốt đầu lưỡi của mình, khẽ cúi mặt xuống dù cho không thể. Đột nhiên, sự đau đớn từ hạ thân cô cảm nhận được rõ ràng. Hoá ra kích thích từ nhiều nơi phân tán sự chú ý của cô về nơi đó. Mồ hôi chảy từ giọt trên gương mặt thanh tú, tay gồng lại, chân dẩy dựa, muốn cọ xát với dị vật để giảm sự thống khổ. Cô nhìn chăm chăm thân hình hai người đàn ông kia, đôi mắt chứa đựng sự van xin chưa từng có.

”Hoá ra thư kí Vân lại thích thú với dương vật giả như vậy.” lão nhị đứng lên coi bỏ luôn quần lót màu đen duy nhất còn sót lại. Tay vuốt ve tiểu đệ đệ của mình, giọng buồn rười rượi ”Người anh em à, người ta ghét bỏ mày rồi đấy!”

Hắn nói cái...cái gì? Dương vật giả! Đó là sex toy mà.... Cô hoảng hồn nhìn sang lão đại. Hắn ta vẫn dùng ánh mắt thâm tình, ôn nhu sờ nhẹ lên gương mặt cô. Đáng sợ! Người này thật đáng sợ. Hắn ta là nguyên do của chuyện này mà còn bày ra bộ dạng si mê mình như thế này.

”Nhìn tôi nữa, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết đấy” hắn ta cất giọng trầm khàn dù cho cô gắng nhỏ nhẹ nhưng không làm giảm âm hưởng khiến người ta lạnh gáy. Sự việc không chỉ đơn giản là hỏi ”hôm nay chúng ta ăn gì vậy em yêu?” mà căn bản, hắn đang đe dọa cô.

Đột nhiên dị vật bị rút ra nhưng không vì thế cô cảm thấy dễ chịu hơn. Cơ thể còn cảm thấy căng cứng ở nơi đó.

”Đêm còn dài. Trò chơi mới bắt đầu thôi.” Phải chăng tiếng chuông của tử thần đang vẫy gọi cô?

Lão nhị cầm ”người anh em” của hắn cả nhẹ, rê rê nơi cửa mình của cô. Không báo trước đâm mạnh vào, cô rên to. Rồi điên cuồng xâm chiếm lấy cô. Một lần rồi một lần. Động tác dứt khoát mạnh bạo, chín nông một sâu đưa cô vào bể tình. Cô rên lên phối hợp rất tốt với luận động của hắn ta.

Lão đại cầm lấy dương vật giả sẫm soi, suy nghĩ. Hắn ta tiến về phía lão nhị. Ngồi xổm nhìn thẳng nơi kết hợp của hai bộ phận. Hắn nhìn vật cầm trên tay đang nhón nhấc nước nhờn từ nãy rồi tiếp tục nhìn về nơi đó. Như học sinh tò mò, hắn đưa tay sờ vị trí lão nhị đang hết sức ra vào. Tay bắt lấy mật dịch, về loạn hoa cúc. Cô gái đang đắm mình trong dục vọng làm sao phát hiện được sự bất thường này? Còn lão nhị chỉ cười cười với đại ca mình. Với tính cách của lão đại, không chuyện gì hắn ta không làm được.

Hắn (lão nhị) nhớ khoảng thời gian trước, lão đại không hề như vậy. Hắn lắc đầu, chắc là do tác động từ vụ việc chị dâu ra đi. Nói gì thì nói, là anh em máu mủ ruột thịt nên hắn luôn đứng về phía người thân của mình cho dù hắn có sai như thế nào. Á, hắn giật nảy người. Khốn khiếp.

”Người rảnh rồi đến phá hư chuyện của ta hả? Hay ghen tị với tiểu đệ đệ của ta rồi ám sát nó (==)” “Lão nhị quát vào mặt cái người tự xưng rồi hơi đi bóp chặt ”người anh em” đáng tự hào của hắn.

Lão đại cười gian rồi nháy mắt với hắn. Phát tồm, người đã qua cái thời tuổi teen đó rồi! Nội tâm hắn đang gào rú. Nhưng hắn không tài nào phát tiết được, ai bảo tình binh hắn lúc đó chạy quá chậm chứ!

Lão đại chậm rãi đưa dụng cụ đâm mạnh vào tiểu hoa cúc của Vân Tường Vi. Cô hét lên một tiếng mãnh liệt rồi bất tỉnh. Thân thể chịu quá nhiều sát thương lẫn kích thích khiến cô không chịu được.

”Lần sau nếu muốn ta dừng lại thì hãy dùng cách khác đi” lão nhị không dám nhìn bàn tay đang giữ chặt tiểu huynh đệ của hắn, khóc thầm. Nhưng phải công nhận, lần này hắn ta (lão đại) chơi quá ác rồi... Dù gì người ta cũng là xử nữ...

”Nhanh đi” Lão đại nhàn nhạt ra lệnh.

Người anh em à, loại chuyện này đâu phải muốn nhanh là được cơ chứ! Làm như lên đỉnh có công tác ON/OFF hả? Hả? Hả? Thật muốn chửi thề mà. Mẹ kiếp, anh trai!

Lão nhị hồn dôi không thèm mình lão đại, một thân một mình vận động nhanh chóng rồi một luồng ấm nóng được xả ra, xuyên thẳng vào thân thể người đang bất tỉnh kia. Hừ, xong rồi nè... Không chút chân chủ, rút ra khỏi, một mạch ra ghế salon chống cằm nhìn vào khoảng không trước mặt.

Còn lão đại không mấy bận tâm, trực tiếp nhờ vào tinh dịch của lão nhị sản xuất ra vừa rồi mà tiến sâu vào cơ thể, hành động mạnh mẽ xông vào chẳng khác gì ra trận đánh địch. Cô gái dù bất tỉnh nhưng vẫn còn rên rĩ, ngấm nga theo bản năng. Điều này trực tiếp kích thích lão đại làm hăng say, cảm giác co rút, chặt hẹp của hoa huyết, cùng với sự chen chúc của dương vật giả cắm vào hoa cúc giúp cảm xúc của hắn nhanh thăng hoa.

”Lát nữa cùng phối hợp đi.”

Lão nhị ậm ờ, hắn vào chưa nuốt xuống cục tức mới nảy đầu. Nó còn lơ lửng ở cổ họng đây này. hừ...

Hắn hẳn học, uể oải lại gằn lấy dương vật giả ra rồi thay thế bằng côn thịt của hắn. Một, hai, ba cùng đây nào.

Hai người không biết mệt mỏi, làm bao nhiêu tư thế, lên đỉnh bao nhiêu lần, thế nhưng vật nhỏ vẫn cứng rắn như cũ mà có xu hướng còn lớn hơn. Vân Tường Vi dù cho bất tỉnh, cơ thể vẫn thuần phục đáp trả lại. Quả nhiên, miệng đàn bà nói không bao giờ đúng sự thật, chỉ có thân thể vẫn là tốt nhất!

Thời gian vẫn trôi đi, trong phòng ba người vẫn miệt mài gầy vò lẫn nhau, cùng nhau lên xuống trên chiếc thuyền trôi dạt trong bể dục vọng. Tiếng roi quất, tiếng la hét, tiếng da thịt đụng chạm, tiếng siêng xích rung lên thay phiên nhau tỏa âm vang.

Màn đêm buông xuống là lúc các ác ma thức giấc... Một đêm say tình và kích thích tột độ!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Tám giờ ba mươi phút sáng. Mặt trời đã lên đỉnh và toả ra ánh sáng, mang lại sức sống cho vạn vật.

À, riêng người này thì không..

Người đàn ông nằm cuộn mình, cái chăn mỏng được đắp hờ hững để lộ hoàn toàn khuôn ngực trần màu đồng, rắn chắc. Ánh nắng len lỏi từng khe cửa, khó khăn xuyên qua lớp rèm dày đặc, rớt cuộc cũng chiếu thẳng vào mắt anh ta. Con mèo lười đó trở mình, uốn éo tạo mọi kiểu dáng, mệt mỏi xoa đầu tóc rối, khó khăn mở mắt, tầm nhìn thoáng qua xung quanh. Hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

”Reng... Reng.. Reng” tiếng chuông điện thoại vang lên. Anh ta miễn cưỡng bước xuống giường, cái chăn mỏng tuột xuống để lộ thân hình tuyệt mỹ.

”A lô” anh lên tiếng, do mới ngủ dậy nên giọng nói để lộ sự trầm khàn quyến rũ.

“...” bên kia im lặng.

Anh đi xung quanh căn phòng, kéo rèm cửa ra, giờ tay che sự chói chang của ánh nắng.

”Em không tính nói gì với anh sao?” anh lười biếng trả lời.

”Em sẽ đi về đó.”

”Anh sẽ không nhắc lại chuyện hôm qua. Em ăn sáng chưa?”

”Em đặt vé tối ngày kia đi.”

”Rảnh thì em qua nhà anh. Chúng ta cùng đi ăn sáng.” Anh dần mất kiên nhẫn.

”Em đã quyết định rồi.” đầu dây bên kia trở nên kiên định.

Im lặng hồi lâu. Anh hét lên bằng giọng mất bình tĩnh. “Khốn khiếp. Phan Nguyễn Nhạc, em nghe cho rõ đây. Không có sự đồng ý của anh, em đừng mơ trở về đó.”

”Em nói em đã quyết định rồi.” giọng của cô gái nhỏ vẫn nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người ta cảm giác cứng rắn chưa từng có.

Anh xoa xoa thái dương, nhắm mắt lại, ngồi gả đầu lên ghế sofa. Anh cũng đã kiểm soát được cảm xúc của mình hơn, tâm tình dịu xuống hẳn.

”Nhạc Nhạc, anh không hiểu rõ em. Thật sự anh không hiểu rõ em.” giọng anh thể hiện rõ sự bất đắc dĩ “Anh tự hỏi, đã bao giờ em xem gia đình mình là nhà chưa? Tại sao em luôn một mình kể cả mọi người ra sức bảo vệ em?”

”Anh trai, em họ Phan, không phải họ Nguyễn. Trốn tránh bao nhiêu năm nay, giờ cũng đến lúc đối mặt rồi.” cô thờ dãi “có đôi khi, em cũng mong muốn mình là Nguyễn Nhạc chứ không phải Phan Nguyễn Nhạc.”

”Bên đó gọi em về?”

”Không.. Là em tự về. Phải cho mấy người bọn họ kinh hi chứ.” cô cười cười nhưng âm tiết lại vô cùng buồn bã.

”vậy, ba mẹ biết chưa?” Anh chần chờ. Nếu ba mẹ anh biết đương nhiên sẽ ngăn cản cô rồi.

”Đây là lí do em gọi cho anh. Sáng nay em đã đi tập huấn rồi. Hiện tại em không trong thành phố. Anh hãy ứng phó giúp em. Đừng để cô chú bận tâm.”

Anh nín thở, cười nhạt “Đã bao nhiêu lâu rồi em còn gọi như thế. Sợ mẹ nghe xong lại khóc thảm đấy chứ!”

”Haha” cô cười vui vẻ “Em nhớ lúc trước em lỡ miệng gọi cô là bà thím, cô ấy lại điên cuồng rượt đuổi em khắp nhà. Lại còn đánh cái mông nhỏ của em nữa chứ.”

Anh ừ một tiếng rồi cũng cười theo cô. Cô là người luôn mang đến tiếng cười cho người khác. Mỗi khi tâm trạng anh không tốt, nhớ đến gương mặt của cô, lại làm tiêu tan đi sự bức bối. Cô là bảo bối, là tiểu yêu tinh luôn làm mọi người vui vẻ. Cô gái như thế, anh làm sao nỡ đẩy cô về nơi đó.

”em đi khi nào về?” anh hỏi

“...” cô im lặng hồi lâu, rồi lên tiếng, giọng nói thể hiện rõ sự uể oải “ Không giấu anh được. Lần này đi, không hẹn ngày thoát ra” cô cười khổ “thôi, em cũng phải đi đây. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, nhớ tự chăm lo bản thân. Đừng để cô lo lắng nữa. Mỗi lần anh về nhà hãy tươi tắn lên tí, không lại làm cô rơi nước mắt. Anh hãy thay em quan tâm gia đình...” cô nấc lên “nhé?”

Anh cắn môi, cổ không để bật tiếng. Anh đau lòng thay cô. Tại sao chứ?

”Anh trai... Hãy trả lời em đi.”

”Ừ” Anh nghẹn ngào.”Em nhớ tự bảo vệ mình. Còn sống trở về” Bốn từ tuy đơn giản nhưng anh phải cố gắng gằng từng tiếng để thốt ra. Sự chia tay quá bất ngờ này làm anh không thông suốt được.

”Vâng” cô cúp máy.

Anh thần người sau cuộc nói chuyện vừa rồi. Cơ bản anh không biết được chuyện gì đã xảy ra với cô chỉ sau một đêm. 5 năm trước, ba mẹ đã lao tâm khổ tứ tìm mọi cách để đưa cô đi. Có sao bây giờ cô lại đòi trở về? Con bé này bình thường rất tùy hứng, nhưng khi đã quyết tâm chuyện gì đó, thì cho dù 10 chiếc xe bò cũng không kéo nổi cô.

Anh vẫn nhắm mắt, ngả đầu ra sau, hồn đã bay đi đâu, tâm trạng xấu cực điểm.

”Reng..Reng..Reng...” chuông điện thoại reo lên. Anh không buồn nghe. Anh chắc chắn rằng đây không phải là Nhạc Nhạc. Con bé sẽ không còn hành động, mở cửa, chạy đến bên anh, kéo tay anh và hét lên: “Ngạc nhiên chưa này.” sẽ không còn nữa. Chuông điện thoại tắt.

”Reng..Reng..Reng” cái điện thoại ngoan cố như muốn đối đầu với anh. Lại tắt.

”Reng..Reng..Reng” anh với tay ném luôn. Điện thoại văng vào tường rồi nằm bẹp trên thảm. Điện thoại tắt.

”Reng..Reng..Reng...” được rồi, anh chịu thua. Ai bảo chất lượng điện thoại này tốt thế, ném vậy mà chưa chịu hư.

Anh đứng dậy nhặt lấy rồi nằm ú sấp lên giường.

”Có chuyện gì?”

”Xin lỗi, có phải tôi đã làm phiền rồi phải không?”

“...” anh không trả lời. Nếu biết người ta đang bận thì sao lại gọi dai như đĩa thế này. Giả tạo, anh nhổ vào. Nếu không phải đối phương biết số điện thoại riêng của anh thì anh không kiên nhẫn ngồi nghe giải thích.

”Xin chào, tôi là Nghiêm Luật, luật sư đại diện của cô Nutsu Hamasaki. Tôi được ủy thác thông báo cho anh về vấn đề của hai bên trên cương vị của cô Hamasaki” đối phương chậm rãi lên tiếng.

”Tôi không rõ anh lấy số điện thoại của tôi từ đâu. Tôi không biết người phụ nữ nào tên Hama gì gì đó. Và tôi cũng không có hứng thú nghe chuyện của người không liên quan” anh mất kiên nhẫn. Anh chưa suy nghĩ xong chuyện của em gái, còn chuyện gì từ trên trời rơi xuống nữa.

”Cô Hamasaki đã lường trước được anh nói như thế. Nên cô ấy nhờ tôi chuyển lời đến anh, lỗi lầm 12 năm trước, hãy gấp để giải quyết ổn thỏa. Cô ấy có thứ muốn đưa cho anh.”

12 năm trước? Anh rà soát lại những chuyện có thể xảy ra. Hoàn toàn không có ấn tượng.

”Được rồi. Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Rốt cuộc, 12 năm trước đã xảy ra chuyện gì? Lỗi làm gì mới được chứ? Khốn khiếp, anh ghét chuyện gì không nắm rõ được trong tay. Gặp mặt đối phương mà không có chút thông tin nào, ngay cả chuyện thương lượng cũng không rành, đã dâng cho đối thủ một bước chiếm thế thượng phong. Anh.cực.kì.không.thích.cảm.giác.này.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.